Excepția drept confirmare a idealului

(Grigore Constantinescu – 12 septembrie 2013)

Accademia Nazionale din Santa Cecilia este, pentru muzicienii români, un reper important al multor cariere artistice, fapt de natură a influiența și receptivitatea melomanilor noștri față de producțiile interpretative aparținând Corului și Orchestrei ilustrei instituții.

O reascultăm, după septembrie 2011, și în actuala ediție, condusă de personalitatea de maestru internațional a lui Antonio Pappano, cu două programe diferite. Mai întâi muzică de Ravel, Enescu și Dvorak, iar în seara următoare, de joi, în momentul culminant al omagierii bicentenarului Giuseppe Verdi, cu impresionantul **Recviem**.

Excelența caracterizează evoluția orchestrei, capabilă prin performanța calității sonore (în special compartimentul coardelor) să ridice nivelul audiției muzicale în Sala Mare a Palatului, adesea discutabilă în alte împrejurări. Probabil că Antonio Papano este autorul acestei perfomanțe, cu vibrație emoțională meridională. Pentru muzica lui Ravel și a contemporanului său Enescu, discursul lui Papano pare să-i apropie, pornind de la imaginea acvatică din miniatura impresionistă și urcând la poemul apelor, enescianul **Vox Maris**. Impresionantă desfășurare (excelent tenorul Marius Vlad Budoiu, ca replică vocală a corului) ce dovedește că Papano a înțeles mesajul lui Enescu. Finalul primului program, cu **Simfonia nr.9 „Din lumea nouă”** de Antonin Dvorak a fost emoționant, cu volute poetico-dramatice expresive (mai ales în superbul **Largo**) demne de evenimentul la care am asistat.

Recviemul verdian în care dirijorul Papano a selectat un cvartet solistic pe măsura capodoperei – Ludmila Monastirska, Ekaterina Semenciuk, Salmir Pirgu, Rene Pape – a rezonat la unison cu idealul capodoperei în versiunea Orchestrei și corului dell'Accademia Santa Cecilia. În tradiția muzicală italiană, creația lui Verdi este un monument filosofic și artistic pe care, la fiecare audiție, îl percepem prin importanța sa ca mesaj de credință în valorile umanității. Suntem convinși că, pregătind cele două concerte din cadrul Festivalului, maestrul Antonio Papano și ansamblul pe care îl conduce ca dirijor și director artistic au dorit să aducă în România toată noblețea spiritualității italiene, de care dintotdeauna am fost legați ca faptă și afinități. Evenimentul are această încărcătură de noblețe și afecțiune, răsplătită de ovațiile publicului.